

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Vita R. P. Ioannis Francisci Regis, è Societate Iesv

La Broue, Claude de

Coloniæ, 1660

§. 1. Sensus rerum divinarum.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45172

PARS SECUNDA.
VIRTUTES JOANNIS
FRANCISCI REGIS.

§. I. *Sensus rerum divinarum.*

ET si ex ea tanquam radice extiterunt alia omnia facta dictaque Francisci, ad illustrem illam virtutem pertinentia, hoc est, ex intimo quodam sensu rerum divinarum: quoniam tamen commodius ad usum legentium traducentur tam præclara documenta rectè factorum omnis generis, si in certa capita distribuentur; seculis aliis omnibus, ea tantum proponemus hîc quæ propriè ad suaves illos sensus de Deo rebusque divinis pertinent, quò virtus hæc aptè distinguatur ab aliis. Ergo quicumque penitus in ejus vitam destinato consilio inspexerunt, testificantur, quicquid tandem externarum occupationum haberet Franciscus in manibus, nunquam tamen non animo collecto fuisse, & in Deum inruenti: assidueque fuisse id ipsi propositum, ut supremæ Majestati place-

D 5

ret.

rer. Gestus, incessus, frons, habitus totus corporis spirabat nescio quid, quod ardorem mentis proderet, cogitationemque de Deo ac rebus cælestibus ne ad momentum quidem interruptam. Id adeò enitebat illustrius in casibus repentinis, rebûsque adversis, quæ tanquam incautum ex improviso excipiebant: tunc enim, ut testantur ii, qui familiarius cum eo versati sunt, sic sui compos semper erat, ut nihil ex illo pectore erumperet, ne ad primos quidem occursum, minùs moderatum: quod profectò satis indicat, & mentem Francisci colustratam semper cælesti luce quâdam, & voluntatem corroboratam cælesti item præsidio fuisse: quo ex utroque capite efficiebatur, ut cum continenter, qui tales sunt, adhærescant Deo; nihil ferè peccaret in terris, imitatus beatissimum statum illorum, qui jam in cælo Deo intimè cõgnito, eodem, & summè dilecto finiuntur. Indidem illa vultus totius compositio, tam in Deum rapax, ut quisquis eum aspectaret, illicò intus exardesceret in animo; ut affirmarint plurimi, unum Francisci obtutum plus apud se in eo genere valuisse, quàm
vel

vel incensissimam orationem Ecclesiastæ
cujuscujus. Quoties autem sermonem de
Deo faciebat ipse, seu ex loco superiore,
seu in consuetudine familiari, sic afficieba-
tur, ut quam suavitatem cum vehementi
ardore conjunctam in se persentiscebatur,
eandem perfacile in audientium mentibus
ingeneraret. Certè cum aliquando Pro-
vincialis Collegium Aniciense ex officio
visitans, consultò auditum iisset Christianæ
doctrinæ præcepta tradentem; continere
se nequit, quin funderet lacrimas: socium-
que compellans, *Nunc verò, inquit, desino mi-
rari, fructus à nostro Catechistâ referri tam ube-
res: ego quidem si hîc degerem, occasionem nul-
lam prætermitterem illum audiendi, vel si iter leu-
carum quatuor emetiendum esset. Quæ tanta
approbatio hoc profectò illustrior est,
quò major fuit gravitas approbantis: fuit
enim is P. Joannes Filleau, vir, omnium
consensu, acerrimi judicii. Divinum Offi-
cium semper recitabat flexo genu, nisi si
iter agebat: noctu autem, postquam horas
aliquot somno dederat, tempus reliquum
orando meditandòque ducebat. Quàm
suaviter adversus sacrosanctam Eucharis-
tiam*

stiam esset affectus, explicari vix queat. Pagus est in Alverniam tam frigore infamis, ut idcirco *S. Boniti Frigidi* appelletur. Ibi loci dum Franciscus Missionem obiret hieme, pro *Ædis sacræ* foribus partem noctis haud modicam exigebat: quod cum Parochusprehendisset, *En tibi, inquit, Pater, claves Ecclesiæ: subi sanè intrò, dum lubebit:* quam humanitatis significationem gratanter Franciscus excipiens, illa usus est deinceps, summo suo gaudio, ibidemque noctes exegit penè totas, nunc flexis genibus, nunc stans, nunc pronus in vultum, si quando somnum carpere cogebat necessitas. Ex eodemque fonte manavit gaudium illud, quo perfusum eum diximus tum, cum quasi extrà ordinem promotus ad Sacerdotium est. In itineribus, nihil tam reformatabat, quàm ne uspiam faciendi Sacri deesset opportunitas: quare, in id invigilabat sedulò, ut obices omnes perumperet istius generis, nunc antevertendo, nunc locos declinando suspectos, ut ita dicam: uno verbo, in id, ut observatum à comitibus est, totam industriam suam conferebat, ut sacrificaret quotidie: id ubi post
gra-

graviores difficultates superatas affecutus fuerat, quod eveniebat identidem, enim-
verò gestiebat animo, ad eum propè modum, agebant focii, quo qui thesaurum invenere. Matrem Dei impensè venerabatur, eandemque venerationem aliorum imprimebat mentibus: ego quidem præclare memini, me, dum adolescentulus tam pio Magistro operam dabam, jam tùm deprehendisse studium illud in eo summum. Nam tam frequenter de illius cultu apud nos agebat, tamque ardenti oratione modos tradebat varios ac multiplices colendæ illius, ut cùm ad præcepta ardorem eximium vocis gestusque adjungeret, cedendum planè esset. Multus item erat in ingeneranda nostris in mentibus observantia ergà S. Angelum Custodem, & verbis scilicet iis, unde facile agnosceres ipsum Custodis sui colendi studiosissimum esse. Porro suaves illos de Deo sensus occulebat industriè, fugiebatque consulto quicquid in hoc genere incurrere solet in oculos: quanquam haud sic semper temperare sibi poterat, quin identidem gemitus suspiria-

que erumperent. Certè cum aliquando in scholâ modum nobis traderet, actus Contritionis, quem vocamus, exercendi, prorupit ipse in lacrimas tam uberes, ut nos mirum in modum commoveret.

§. II. *Humilitas.*

VT latendi studium Francisci, pleraque nobis suffuratum sit documenta virtutis istius, non tamen omnia potuit voluntaria illa caligine involuere. Equidem id sequebatur per studiosè, ut munera, beneficentiamque Dei erga se occuleret: consultoque vultum semper hilarem præferebat, ut ne quidpiam suprâ alios aut esse, aut habere videretur. Contrâ, exultabat animo, quoties se deridiculo cernebat esse aliis: quin, ult: ò se ipse ridendum præbebat: tumque singulariter oblectabatur, cum aliquid fecerat, dixeratve, vnde proponeretur eorum quibuscum versabatur, scommatis: quod cum incidebat, non modò non interrompebat sermonem, trahebatve aliò, quod ferè homines plusculum sui amantes facere solent, sed contrâ, frigida quædam proloquebatur, quò diutius
sui